

Sygn. akt: I C 1680/16 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Leszek Bil
Protokolant:	p.o. sekr. sądowego Patrycja Zygmuntowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2017 r. w Szczytnie

sprawy z powództwa (...) S.A. w B.

przeciwko W. Z.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego W. Z. na rzecz powoda (...) S.A. w B. kwotę 9.073,99 złotych (dziewięć tysięcy siedemdziesiąt trzy złote 99/100),

II. oddala powództwo w pozostałej części,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.117,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.800,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

IV. nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 1680/16 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w B. w pozwie z dnia 17 listopada 2016 r. wniósł o zasądzenie od pozwanego W. Z. kwoty 9.073,99 01 zł wraz z umownymi odsetkami od dnia 01 czerwca 2016r. do dnia zapłaty i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu podał, że pozwany zobowiązał się poprzez podpisanie weksła dnia 28 listopada 2014 r. do zapłaty w dniu 31 maja 2016r. kwoty wskazanej na wekslu w wysokości 9.073,99 zł. Pozwany jednak nie spełnił zobowiązania.

Pozwany W. Z. nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę pomimo prawidłowego zawiadomienia..

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany zobowiązał się poprzez podpisanie weksła dnia 28 listopada 2014 r. do zapłaty w dniu 31 maja 2016 r. kwoty wskazanej na wekslu w wysokości 9.073,99 zł.

(dowód: weksel, k.-7)

W dniu 18 grudnia 2014r. wierzytelność wekslowa wynikająca z umowy była przedmiotem cesji pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B..

(dowód: umowa cesji wierzytelności wekslowej z dnia 18.12.2014 r., k.-9)

Powód pismem z dnia 01 maja 2016 r. wezwał pozwanego do wykupu weksla.

(dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki z dnia 01.05.2016 r., k.-8)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów przedłożonych przez stronę powodową. Dokumentami tymi są weksel wystawiony na rzecz (...) S.A. z siedzibą w B., wypowiedzenie umowy pożyczki oraz umowa cesji wierzytelności wekslowej z dnia 18 grudnia 2014 r.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z normą 339 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Wobec tego, że działanie z art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania (vide: wyrok SN z dnia 31.03.1999r., I CKU 176/97).

Powód dochodził należności na podstawie weksla. Zobowiązanie z weksla jest zobowiązaniem samodzielnym i abstrakcyjnym. Polega ono na oderwaniu weksla od stosunku podstawowego, co oznacza, że brak ważności lub wadliwość stosunku kazualnego nie ma wpływu na ważność zobowiązania wekslowego. Z chwilą wystawienia weksla in blanco i wręczenia go wierzycielowi następuje zawarcie porozumienia pomiędzy wystawcą weksla a osobą, której ten weksel zostaje wręczony określające sposób jego uzupełnienia. Porozumienie takie jest umową zawieraną pomiędzy odbiorcą weksla a wystawcą weksla lub akceptantem, do której stosuje się przepisy kodeksu cywilnego (vide: wyrok SN z dnia 26 października 2011 r., sygn.. I CSK 788/2010).

W przedmiotowej sprawie przedłożony przez powoda dokument był wekslem ważnym, a jego treść nie nasuwała wątpliwości, co do swej prawdziwości, tak w zakresie osnowy, jak i stanu dokumentu. Weksel ten spełniał w zakresie swej treści wymagania, o których mówi art. 101 pkt 1-7 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (t.j. Dz.U. z 2016, poz. 160).

W konsekwencji, Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 9.073,99 zł, dochodzoną pozwem, uznając, że należność wekslowa w tym zakresie istnieje i nie została spełniona.

Oddaleniu natomiast podlegało żądanie powoda zasądzenia odsetek umownych za opóźnienie. Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936r. Prawo wekslowe w wekslu płatnym za okazaniem lub w pewien czas po okazaniu, może wystawca zastrzec oprocentowanie sumy wekslowej. W każdym innym wekslu zastrzeżenie takie uznaje się za nienapisane. Stopa odsetek powinna być określona w wekslu, w braku jej określenia zastrzeżenie oprocentowania uważa się za nienapisane. Odsetki biegną od daty wystawienia weksla, jeżeli nie wskazano innej daty. Zastrzeżenie oprocentowania sumy wekslowej może umieścić tylko wystawca lub osoba, która zgodnie z porozumieniem z wystawcą uzupełniła weksel in blanco. Umieszczenie zaś klauzuli oprocentowania przez inną osobę jest zmianą treści weksla.

Wskazać w tym miejscu należy, iż na wekslu wówczas należy wpisać wysokość odsetek lub oznaczyć sposób ich określenia przy czym stopa odsetek powinna być zgodna z przepisami dotyczącymi ich maksymalnej wysokości.

W przedmiotowej sprawie wystawca weksła nie zaznaczył odsetek na wekslu, wbrew zastrzeżeniu ustawowemu. Natomiast w załączonym do pozwu wypowiedzeniu umowy z dnia 01 maja 2016 r. wskazał jedynie, że zgodnie z warunkami umowy nastąpi naliczanie odsetek umownych. Nadto powód odnośnie wysokości odsetek i ich rodzaju w uzasadnieniu wskazał, że są należne zgodnie z pkt 13 ust. 1 umowy. Jednak umowy powód nie załączył, nie można więc ustalić czy i w jakiej wysokości strony zastrzegły odsetki na wypadek wypowiedzenia umowy. Wobec braku takich danych niemożliwe było dokonanie ustaleń za jaki okres odsetki umowne zostały naliczone, od jakiej kwoty, jaka wysokość została uwzględniona przy określeniu żądania pozwu. Powód tylko ogólnie wskazał jako podstawę art. 481 § 2¹ k.c. Z tych względów Sąd nie miał możliwości zweryfikowania zasadności naliczenia odsetek umownych.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stosownie do art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie z usytuowaną w powołanych przepisach zasadą kontradiktoryjności, ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie. Sąd orzekający nie jest obciążony odpowiedzialnością za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są strony. W szczególności rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani prowadzenie z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (vide: wyrok SN z dnia 07 października 1998 r., II UKN 244/98, Lex 37699).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził od pozwanego kwotę 900, 00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, kwotę 100, 00 zł tytułem opłaty od pozwu oraz kwotę 17, 00 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Z uwagi na spełnienie przesłanki art. 333 § 2 k.p.c. Sąd z urzędu wyrokowi w punkcie IV nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., dnia 23 maja 2017 roku